

Den blodige Kongostat

Udbytning-Myrderier-Lemlæstelser

Í Føroyum frættist eisini um skilið í Congo. Í 1903 skrivaði Tingakrossur við Kristin í Geil sum blaðstjóra eina grein, sum rættiliga væl samsvarar við tað, sum vit hava greitt frá í hesi røð. Tingakrossur, sum var eitt nýtt blað tá, kom fyrstu ferð út í 1901. Men tað er áhugavert, sum teir báðir brøðurnir Kristin og Petur Alberg hava havt áhuga fyri viðurskiftum úti í heimi. Teir østust um órættin, sum gekk fyri seg í Føroyum, men teir kundu so sanniliga argast um órættin úti í heimi. Í 1905 hevur Tingakrossur aftur eina grein um Congo. Hon hevur tað samband við Daniel J. Danielsen, at keldan er J. H. Harris, som eins og Daniel eisini hevði samband við Congo Reform Association og við Balolo missiónina. Tað kann tí væl hugsast, at tað er Daniel sum hevur útvegað Tingakrossi hetta tilfar. Eisini fyri at lýsa skrivingarlagið hjá Kristin endurgeva vit hesa grein, soleiðis sum hon er skrivað á donskum. Sum tað sæst, so er tað kapitalisman, sum fær skuldina fyri hetta skil!

En Række Telegrammer har meddelt, at Generalguvernør Gentil i fransk Kongo har optraadt som en saadan Blodhund mod de Indfødte, idet han bærer Skylden for ikke mindre end 20.000 Negres Død. Og samtidig med afsløringen af disse Rædsels-gerninger indløber lige saa uhyggelige Beretninger fra den berygtede belgiske Kongostat. Denne stat ligger som bekendt i Midtafrika med Kyststrækning ud mod Guineabugten. Landet der gennemstrømmes af den gamle Verdens største Flod, den 650 mile (4.200 km) lange Kongo, dannedes under den belgiske Kong Leopolds Overherredømme i 1885 med et Fladerum af ikke mindre end 2.250.000 Kvadratkilometer, ligesaameget Landomraade som Frankrig, Tyskland, Østrig-Ungarn, Italien og Danmark tilsammen. Indbyggertallet anslaaes fra 15 til 30 Millioner, heraf faa Tusinde Hvide. Forholdene i dette umaadelig Rige, som udmærker sig ved sin Frugtbarhed, tropiske Skønhed og



Gummi ”gíðslar” gera trælaarbeiði leinkjaðir um hálsin

rige Dyreverden er netop i disse dage belyst i et Skrift af den engelske forening Congo Reform Associations Repræsentant hr. Harris, der sammen med sin Hustru og flere ansete Englændere nylig har berejst Landet. Som det vil erindres holdt vor fra Kongo hjemvendte Landsmand Missionær Daniel Danielsen i Fjor en række Foredrag om dette Emne illustreret af Lysbilleder.

Nekararnir eru ikki býttir

Hr. Harris nedslaaer først i sit Skrift den almindelige Anskuelse, at Negrene er dumme og uimodtagelige for europæisk Kultur. Tværtimod er Negrene baade lærevillige og flittige, naar de blot kan faa lov til at arbejde i Fred og selv kommer til at høste udbyttet af deres Arbejde. I Negerbyen San Salvador drev Befolkningen saaledes for nogen Aar siden en udstrakt Handel med Olie, Træ og Baade, som de selv lavede. Unge, flittige Mænd lagde sig især med Held efter Snedkerprofessionen, og et livligt Handelssamkvem rørte sig her som saa mange andre Steder i Kongostaten. Men takket være de Hvides Udsugninger, er dette forhold nu

helt forandret. Den oprindelige Statsskat, som bestod af 40 Timers Arbejde maanedlig pr. voksen Mand er bleven forhøjet ganske efter Embedsmændenes eget Behag, saaledes at Negrene faktisk nu lever i fuldstændigt Slaveri. De hvide Embedsmænd forlanger stadigt mere af Landets kostbareste Produkt, Kautschuken (gummi), af de ulykkelige Negre, som mange stader nødsages til at udvinde Produktet af selve Kautschuktræets Rødder, hvilken Rovdrift selvfølgelig fuldstændigt ødelægger Udvindingen, hvorefter de hvide Bøddler falder over Landsbyerne med de berygtede Straffeekspeditioner. Til udførelsen af disse Røvertogter betjener de hvide Officerer sig af Negersoldater, rekrutterede fra de allerlaveste menneskeædende Stammer, som hentes dybt inde fra Urskoven. Disse Horder bevæbnes med Landser og Knive og hides af Officererne til den mest bestialske Grusomhed mod deres Stammefrænder.

Ræðuleikarnir
I Januar 1903 ankom en saadan Bande under anførsel af en belgisk Officer Forsie til

Byen Bolina, hvis Beboere var ubevæbnede. Menneskeæderne lejrede sig først ned i Skoven og styrtede henad Aften ind i den ulykkelige By, hvor der nu begyndte et modbydeligt Myrderi. Soldaterne styrtede sig med dragne Knive ind i Hytterne fraadsende i en almindelig Nedslagtning. De skrigende Kvinder blev voldtagne under vilde Hyl og derefter skaarne i Stykker og delvis fortærede. Smaabørnene sparkedes og trampedes ihjel af Soldaterne. Alle de voksne Mænd, som ikke undslap, myrdedes paa en lige saa grusom Maade, og sluttelig, da Myrderiet om Aftenen var tilendebragt, dekorerede Soldaterne de blodbesudlede Hytter med Lever, Hjerter og mandlige Kønsele. Alt under anførsel af en hvid Officer i Aaret 1903. I Nyambo afhuggede Soldaterne Foden af Konen Baaja, fordi hun gjorde Modstand mod Soldaternes Voldtægtsforsøg. Hun humpede ved Hjælp af en lang Stav frem for Harris og hans Ledsagere med sit blodige, betændte Ben. I Boende har Soldaterne raseret frygteligt, forklarede Høvdingen Mr. Harris. Mændene blev hængte, kvalte, nedstukne med Lanser og skudte. Og mange Kvinder led en endnu uhyggeligere Død, idet Soldaterne under vild Lystighed hamrede spidske Pæle ind i de ulykkeliges Underliv. Høvdingen bevidnede for Harris, at Soldaterne havde dræbt hans Datter Nainga paa denne Maade. ”Jeg har selv set hendes Lig med den indrammede Pæl,” sluttede den fortvivlede Fader sin Beretning. Harris skriver videre: ”Høvdingen nævnede mange andre Eksempler paa skrækkelig Grusomhed, som jeg dog ikke vil gentage. Ikke af Mangel paa Beviser, af dem er der desværre alt for mange. Men fordi evropæerne absolut ikke vil tro paa saa umenneskelige Handlinger. Detaljerne ved Grusomhederne er saa afskrækkende, at de ikke bør fremstilles paa Tryk. Hr. Harris aftrykker derimod en lang Liste over myrdede Mænd, Kvinder og Børn.

Landet ødelægges
Som følge af disse Skændelsgern-

inger er store Dele af Kongo-staten bleven ødelagt i Bund og Grund. I Nsango-Mboy, der tidligere var en blomstrende By, fandt Harris kun en Hob ubeboede, forkullede Ruiner. Beboerne var skrækslagne flygtet ind i Skovene. Herinde i Halvmørket havde de slaaet sig ned paa den sumpede Flodbred, frit udsatte for det usunde Klima. ”Chimpansen i Skovtykningen har det bedre end disse Mennesker”, skrev Harris. Overalt i det frugtbare Land ses Ruiner af Byer, og inde i den mægtige Urskov, som saa breder sig paa de tidligere Bopladser, lever Hundredtusinder af fordrevne Indvaanere det usleste Liv. Befolkningstallet daler overalt efter en uhyggelig Maalestok. I Byen Crique, som for 10 Aar siden havde 1500 Indbyggere, bor nu 67. I en række Landsbyer levede tidligere 7000 Mennesker, og Indbyggertallet voksede en Tid uafbrudt. Nu bor her kun 1500 nødlidende Stakler. Kvinderne, som især lever i en stadig Angst for de morderiske Overfald, ønsker ikke at blive Mødre under disse sørgelige Forhold, og fra en mængde Landsbyer har Embedsmændene bortslæbt de unge Mænd, som er nødvendige for Slægtens Forplantning, til tvangsarbejde paa forskellige Pladser. Hr. Harris Afsløringer har vakt en voldsom Bevægelse i Belgien. De socialistiske Blade bringer dagligt Uddrag af Harris Pjece, medens de konservative Blade kæmper fortvivlet for at benægte Fakta. Men saavel i Belgien som i England er den store Offentlighed dog klar over, at Pjesen taler Sandhed. Disse frygtelige Orgier af Blod og Dyriskhed, som begaas i lige høj Grad af alle hvide, danner et saa grelt Billede af Kapitalismens Nedrighed, at Magthaverne nu nødsages til hurtigst muligt at indføre Reformer i disse hede, blodbesudlede Lande.

Komandi partur
Tað verða tveir partar afurat. Her koma vit at fylgja Dollan og Linu kring landið. Tað var ikki smávegis hann viðhvørt einsamallur og ofta tey bæði lögdu fyr.